Karsai László

A múltnak kútja

VISSZHANG - LI. évfolyam 46. szám, 2007. november 16.

A mai magyarországi jobboldal történelemszemléletéről

(In memoriam Szabó Miklós)

Kis János A gárda és az állam című cikkében többek között empátiát ajánlott mindazoknak, akik a mai magyarországi jobboldalhoz közelítenek. (Népszabadság, 2007. szept. 15.) A liberális filozófus is látja, hogy sok jobboldali szavazó identitása kötődik a háború előtti Horthy-Magyarországhoz. Nem nyilasok ők, viszont - Kis János szerint - a Bethlen István és Teleki Pál nevével fémjelzett keresztény-nemzeti kurzushoz nyúlnak vissza. Világképükben központi helyet tölt be a Trianon okozta "sérelem", a "zsidókérdés" ilyen-olyan megoldását célzó politikai programokat elutasítják, de osztják a zsidóságra vonatkozó balítéleteket - fogalmazta meg diagnózisát Kis János.

2007. szeptember 19-én késő este a Fidesz második embere, Kövér László az Echo tévében, olyan "mi fél szavakból is értjük egymást"-stílusban, a neki buzgón helyeslő Obersovszky Péter riporter egyik kérdésére "felidézte", hogy 1990-ben szinte még sem alakult az MDF-kormány, Amerikában már megrágalmazták, leantiszemitázták, természetesen minden alap nélkül Antall Józsefet és társait.

"Mélységes mély a múltnak kútja" - írja a József és testvérei első sorában Thomas Mann. Révész Sándor közelmúltunk érdekes és fontos eseményeit felidéző sorozatában a múltat belepő ködöt próbálja oszlatni. Sajnos ezt a ködöt, mint Kövér László esete is bizonyítja, nem lehet oszlatni, legfeljebb, Latinovits Zoltánnal szólva, szurkálni. Haszna, eredménye ennek sincs, de néha meg kell tenni, mert semmit sem tenni - talán - nem lehet. Kövér László biztosan emlékszik, csak mostanában nem áll érdekében felidézni, hogyan próbáltak az MDF "alapító atyái", Csoóri Sándor, Csurka István, Für Lajos és elvbarátaik a nyolcvanas évek második felében az MSZMP KB aktuális fő ideológusával, Berecz Jánossal megállapodni. A Hitel című újságjukért cserébe felmondták az "urbánus" (értsd liberális=zsidó) ellenzékiekkel kötött nagyon laza szövetséget. Csoóriéknak nem elsősorban a magát oly kevés okkal-joggal szocialistának nevezett rendszerrel volt bajuk, inkább azt nehezményezték, hogy nem ők, illetve elvbarátaik ülnek főleg és elsősorban a kultúra irányító posztjain. A hanyatló Kádár-rendszerben a legfontosabbnak azt vélték, hogy legyen egy olyan újságjuk, ahol többé-kevésbé nyíltan beszélhetnek arról, ami őket igazán érdekli: pusztul, fogy a magyar, belföldön és a Trianonban 1920-ban elszakított területeken is. A szerintük nemzethaláltól fenyegetett országnak elsősorban nem (polgári) demokráciára, hanem egységes, erős, nemzeti kormányra van szüksége, olyanra, amely képes (át)nevelni, vezetni a népet, valahova, a se nem kapitalista, se nem szocialista, ahogy Csoóri szereti mondogatni, "magasban lebegő hazába".

A Hitel élére Püski Sándor, az MDF első tiszteletbeli elnöke került, akiről Csoóriék azt terjesztették, hogy ő volt a Horthy-korszakban a népi írók első számú kiadója. Ez nem volt igaz, Cserépfalvi Imre is adott ki szép számmal népi írókat, viszont ő nem adta ki a nyilasokkal szimpatizáló, antiszemita, sőt vérvádas verseket is író Erdélyi József műveit. Püski jelentette meg a II. világháború idején Bary Józsefnek, az 1882/1883-as tiszaeszlári vérvádas per vizsgálóbírójának emlékiratait, méghozzá négyszer is. 1941-ben, a kamenyec-podolszkiji deportálás és mészárlás, a fajvédelmi zsidótörvény és a Szovjetunió, valamint az USA és Nagy-Britannia elleni hadba lépés évében először, majd 1942-ben és végül 1944-ben kétszer is. Amikor a rendszerváltás környékén Püskit néhányan bírálni merészeltük, először azt állította, hogy Bary nem vérvádas könyvet írt. Püski nem említette, hogy gondos cenzorként ő maga húzta ki Bary emlékirataiból azokat a mondatokat, ahol a vizsgálóbíró azt bizonygatta, hogy ő nem antiszemita, sőt liberális nevelést kapott. Bary József egyébként emlékirataiban "csak" annyit mond, hogy a tiszaeszlári zsidók vallási

fanatizmusból ölték meg Solymosi Esztert és vették vérét. Püski azzal is védekezett, hogy 1944-ben még hazánk német megszállása (március 19.) előtt vette tervbe az emlékiratok ismételt megjelentetését, és már nem volt ideje a nyomdagépeket leállítani. Amikor látta, hogy 437 000 magyar(országi) zsidó sárga csillaggal való megbélyegzése, kirablása, gettókba, gyűjtőtáborokba zárása, végül deportálása milyen rendben folyik, kiadta másodszor is Bary emlékiratait. Az első 1944-es kiadás példányait a zsidókérdés "végső megoldásától", ahogy Márai Sándor fogalmazott, "megőrült és berúgott" magyar középosztály tagjai felvásárolták.

Kövér László volt az egyik legkeményebb bírálója Csurka Istvánnak, amikor az MDF alelnöke az általa főszerkesztett Magyar Fórumban egyre nyíltabban kezdett zsidózni. Az 1990-es választási kampányban az SZDSZ-t zsidó pártnak, zsidókommunisták fiai által alapított és vezetett pártnak nevező Apák és fiúkat címlapján hozta a Magyar Fórum, az írásművet röplap formájában is terjesztették országszerte. Csoóri Sándor Nappali hold című esszéjében 1990 szeptemberében ugyanezt a gondolatot fejtette ki. Hozzátéve, hogy a Tanácsköztársasággal (amelyet ugye a zsidókommunisták csináltak), a Horthy-korszakkal (amely ugye antiszemita volt) és a Vészkorszakkal a magyarság és a zsidóság szellemi-lelki összeforradásának lehetősége megszűnt. Valamikor a magyarokhoz asszimilálódtak a zsidók, manapság viszont, írta a "költőfejedelem": "fordított asszimilációs törekvések mutatkoznak az országban: a szabadelvű magyar zsidóság kívánja stílusban és gondolatilag "asszimilálni" a magyarságot. Ehhez olyan parlamenti dobbantót ácsolhatott magának, amilyet eddig még nem ácsolhatott soha." Aki pedig mindezért bírálta az MDF-et, azt azonnal megvádolták, hogy a nemzetet "leantiszemitázza".

Önmagukat a nemzettel, ellenfeleiket pedig a gyökértelen, hazátlan, Magyarországon csak érdekből, ideiglenesen tartózkodó vagy idegen érdekeket (globális, internacionalista, multikulti stb.) szolgálókkal azonosították az MDF vezetői és ideológusai. A haza nem lehet ellenzékben, mondta a 2002-es választási vereség után Orbán Viktor. Vagyis a haza=Fidesz, akik kormányon vannak, azok hazátlan, baloldali, liberális, idegenszívű bitangok. Akik, talán túlzás lenne genetikai okokkal magyarázni, fogalmazott egyszer Tusnádfürdőn Orbán, de időnként mégiscsak rárontanak a nemzetükre. Ha ennek nem a (zsidó) génekben rejlő okai vannak, akkor csakis pénzért, esetleg szocialista-kommunista ideológiáktól vezérelve ártanak a hazának, fűzhetnénk tovább az orbáni gondolatot. 2002-ben ebben a gondolatkörben élve sajátították ki az 1848-as márciusi forradalom kokárdáját. 1990-ben még az MDF hangoztatta a négyigenes népszavazáskor: aki magyar, otthon marad, nem szavaz! 2002-ben Orbánék azt harsogták, hogy aki magyar, rájuk szavaz!

Kis Jánosról a Magyar Nemzet vagy a Demokrata olvasói egy dolgot bizonyosan tudnak: egyszer svájci sapkához hasonlította a Szent Koronát. Arra már kevesen emlékeznek, hogy amikor a rendszerváltás után a parlamentben az ország zászlajáról és címeréről folyt a vita, Szabad György történész, akadémikus, az Országgyűlés MDF-es elnöke milyen hévvel védte az 1956-os Kossuth-címert és zászlót. Kis János eredetileg Nógrád megyei elszánt SZDSZ-esek republikánus dühét akarta csitítani, merőben szimbolikus értelemben mondta, hogy felőle akár svájci sapkát is húzhatnak a címerre. Nemcsak Nagy-Magyarország visszaállításáról ábrándozó szélsőjobboldaliak üdvözölték lelkesen a korona visszaemelését az állami címerbe, de őket nagyon megerősítette. A szélsőjobbnak tett gesztus volt a korona áthurcolása az Orbán-kormány idején a Magyar Nemzeti Múzeumból a Parlamentbe. Az Orbán Viktor által (is) álságos érveléssel védelmezett árpádsávos zászlókat manapság a tüntetéseken azok lengetik, akik 64 vármegyét, a Trianon előtti Nagy-Magyarországot ábrázoló trikókat, jelvényeket hordanak. A Trianonhoz vezető történelmi út kritikus, elsősorban önkritikus elemzése helyett ezek az emberek csakis történelmi sérelmekről hajlandók beszélni. Ők azt hiszik, hogy 1918-1919-ben Károlyi Mihály és a kommunisták elárulták hazánkat, az őszirózsás polgári demokratikus forradalomért és Tanácsköztársaságért mintegy büntetésül rótták ránk a győztes nagyhatalmak a trianoni békét. Az árpádsávos zászlók alatt ma tüntetők nem hajlandók tudomásul venni, hogy hazánk két világháborúban is a vesztesek oldalán harcolt.

1990-ben az egyik fővárosi kerületi választási gyűlésen Bibó Istvánt idéztem, aki azt írta, hogy a Párizs-környéki békék legnagyobb hibája nem az volt, hogy megcsonkították a történelmi Magyarországot is,

hanem az, hogy a leszakadásra érett, zömmel nemzetiségek lakta területek mellett színmagyar területeket is elcsatoltak, és nem biztosították még ezeken a területeken élőknek sem, hogy például népszavazással fejezzék ki, mely országban akarnak élni. Ekkor felpattant a hallgatóság soraiból egy úriember, és közölte, hogy ő ugyan életében nem hallott még Bibóról, de aki ilyen gondolatokat leírt, azt hazaárulásért főbe kellene lövetni.

Horthy Miklós halálának 50. évfordulóján, idén februárban a Jobbik szervezett árpádsávos zászlós felvonulást a fővárosban. Hivatalos, állami pompával, civilbe öltözve, "magánemberként" a koporsó körül tolongó miniszterek jelenlétében 1993. szeptember 4-én, az Antall-kormány idején temették újra Kenderesen őfőméltóságát. Antall József nem mert az újratemetésre elmenni, de néhány nappal később, Kelet-Magyarország felé autózva szerét ejtette, hogy lerója tiszteletét a Horthy-család kriptájában. Boros Péter akkor Kenderesen az első sorban, a család mellett ült. Ma éles szavakkal bírálja a szélsőjobboldaliakat, Koltay Gábor Horthy-filmjében viszont ugyanő hosszasan értekezik arról, milyen nagy formátumú államférfi volt a kormányzó. 1993-ban Bayer Zsolt a baloldali liberális folyóiratban, a Kritikában az MDF-et azért bírálta, mert Horthy Miklós újratemetésének hivatalos rangra emelésével az 1945 előtti népiek demokratikus, antifasiszta hagyományait lökte félre. Bayer, aki ma a jobboldal egyik fő propagandistája, nem valószínű, hogy hasonló stílusban és tartalommal írna, mondjuk a Forradalmi Ifjúsági Napok (FIN) hajdani főrendezője, Koltay Gábor Trianon- vagy Horthy-filmjéről.

Csak a szélsőjobboldaliak merik kimondani, hogy számukra Horthy Miklós elsősorban "országgyarapító" kormányzó, aki a Trianonban elcsatolt területek egy részét visszaszerezte. Arról persze kevés szó esik, hogy 1938-1941 között Hitler kezéből, Mussolini asszisztálásával kaptuk vissza ezeket a területeket. A mai magyarországi szélsőjobb nem elsősorban antiszemita, hanem irredenta. Számukra a Szent Korona a történelmi Magyarország visszaállítását legitimáló szimbólum, a Kárpát-medencei magyar szupremácia jelképe.

Csurka ellen, az MDF-ből történő kiszorításáért a legtöbbet Jeszenszky Géza, az Antall-kormány külügyminisztere tette. De ő volt az is, aki a parlamentben kijelentette, hogy hitelesen a magyar népet csakis keresztény-nemzeti alapon lehet képviselni. Akkor az SZDSZ képviselői tiltakoztak, a Fidesz pedig Orbán intésére kivonult az ülésteremből. "Keresztény-nemzeti": e kifejezésről a történész Jeszenszky tudja, hogy - Szabó Miklós találó kifejezésével élve - annyit jelentett a Horthy-korszakban, hogy nem zsidó. Értelme nincs, hiszen a kereszténység alapvetően nemzetek fölötti, egyetemes. Nem úgy, mint a magyarság. Csak szánni lehet azt a tolmácsot, akinek angolra kell tolmácsolnia: "egyetemes magyarság"... Orbán Viktor egyszer azt mondta, hogy őt a MIÉP mint párt nem érdekli, őt a MIÉP szavazói érdeklik. Vagyis az irredenta, antiszemita szavazókat akarta a nyíltan zsidózó Csurkáról leválasztani, a Fideszhez édesgetni, de ennek árát meg kellett fizetni. Kövér László azt mondta, hogy a MIÉP egyes megnyilvánulásaival szalonképtelenné teszi olyan fontos kérdések megvitatását, mint Trianon és a magyarországi zsidókérdés. Magyarországon nincs zsidókérdés, viszont van antiszemita kérdés. Aki szerint van Magyarországon zsidókérdés, az antiszemita. Kövér László 2001 májusában a Beszélőnek adott interjújában megerősítette: szerinte csakis a Fidesznek van érvényes mondanivalója a nemzet számára, "csak nekünk fontos ez az ország, ez a nemzet". Ezzel szemben az SZDSZ-nek mint pártnak, valamint a körülötte lévő értelmiségi csoportok jelentős részének Kövér szerint "szemlátomást nincs különösebb érzelmi kötődésük ahhoz a közösséghez, amit nemzetnek szokás nevezni a világ minden pontján". Ennél világosabban Kövér már nehezen fogalmazhatott volna: az SZDSZ-esek és értelmiségi híveik, talán túlzás lenne genetikai okokkal magyarázni, de haza- és nemzetárulók, sőt általában nemzetietlenek, semmiféle nemzethez sem kötődnek.

Kövér csak Csurka-epigon, hiszen az MDF alelnöke kezdte pártját a nemzettel azonosítani, amiből persze logikusan következik, hogy ha van nemzeti oldal, akkor vele szemben csakis nemzetietlenek, hazaáruló internacionalisták állhatnak. A mai magyarországi jobboldal nem tud, a szélsőjobboldal nem hajlandó szembenézni hazánk II. világháborús részvételével, a politikai elit és a lakosság jelentős részének a zsidótörvényekben és a holokausztban játszott szerepével. Püski Sándor 1988 decemberében egyik

cikkében azt írta, hogy a II. világháborúba azért kellett belépnünk, és 1942/43-ban azért nem léphettünk ki időben, nehogy a német megszállást és ezzel együtt a zsidóság végzetét provokáljuk. A levéltári dokumentumok sorával cáfolható hazugság tíz évvel később az auschwitzi főtábor magyar barakkjába tervezett új állandó kiállítás forgatókönyvében bukkan fel. Az antiszemita, nívótlan, Horthy-apologetikát tartalmazó forgatókönyv (melyet végül a szakmai bírálatok hatására nem tudtak megvalósítani) írója Ihász István, a Magyar Nemzeti Múzeum munkatársa, fő történész szakértője pedig Schmidt Mária, Orbán miniszterelnök történész főtanácsadója volt. Ihásznak "köszönhető" a Magyar Nemzeti Múzeum állandó kiállításának azon része is, ahol Horthy kormányzót és rendszerét dicsőítik, a zsidótörvényekről, a munkaszolgálatról, a holokausztról egyetlen érdemi szót sem szólnak. 2002 februárjában Orbán Viktor a választási hadjárat részeként nyitotta meg az Andrássy út 60-ban a Terror Háza Múzeumot, amelynek történelemszemlélete ugyanazt tükrözi, amit az auschwitzi magyar barakkba tervezett kiállítás forgatókönyve. A magyar nép ártatlan, mindenről az idegen megszállók (osztrákok, németek, végül az oroszok) tehetnek. A megszállókat mindig csak egy maroknyi, Schmidt Mária kifejezésével élve: "idegenszívű" (vagyis liberális=zsidó=nyilas=kommunista) kollaboráns szolgálta ki. A Terror Háza állandó kiállításán 1944. március 19. után szinte azonnal a nyilasok jutnak hatalomra, majd ők öltöznek át 1945-ben ávós egyenruhába. Arról, hogy Horthy Miklós bűnsegédi bűnrészes volt 437 000 magyar(országi) zsidó haláltáborba deportálásában, természetesen egyetlen szó sem esik ezen a kiállításon sem. Pedig érdemes lett volna például megemlíteni, hogy 1944. június 23-án a kormányzó vitézzé avatta a magyar Quisling-kormány vezetőjét, Sztójay Döme miniszterelnököt, nyilván a deportálások megszervezésében tanúsított hősies magatartásáért.

A jobboldali történészek szeretik hangoztatni, hogy csak egy maroknyi nyilas és nácibarát volt Magyarországon a Horthy-rendszerben. Tőkéczki László szerint az 1939-es képviselőházi választásokon csak a szavazók 17 százaléka szavazott az antiszemita nyilasokra, ezzel szemben áll a 83 százalék nem nyilas szavazó. Tőkéczki, miközben megpróbálja az 1939-es nyilas szavazókat az 1945 után a kommunistákra szavazókkal összemosni, néhány fontos tényt elhallgat. 1939-ben a kormánypárti, sőt a kisgazda képviselőjelöltek zöme is antiszemita programmal kampányolt, a megválasztott képviselők döntő többsége antiszemita volt. A nyilasok a rendkívül magas, 10 000 pengős kaució miatt, amelyet a képviselőjelölteknek előzetesen le kellett tenniük, csak a választókörzetek mintegy felében tudtak jelöltet állítani. Ahol egyéni jelöltjük is volt, átlagosan 35-40 százalékot szereztek. Ungváry Krisztián történész becslése szerint, ha minden választókörzetben tudtak volna jelöltet állítani, megnyerhették volna a választásokat. A Horthy-rendszer erőszakszervei és hivatalnokai törvényes és sokszor törvénytelen eszközökkel is akadályozták a nyilasok választási gyűléseinek megtartását, képviselőjelöltjeiket, választóikat megfenyegették, internálták stb. Országos sajtókampányt indítottak, többek között azzal rágalmazták meg a nyilasokat, hogy idegen pénzzel (értsd: Berlinből guruló márkákkal) szervezik kampányukat. 1939-ben a szavazók 25 százaléka, kétmillió-négyszázezer szavazóból körülbelül kilencszázezren a nyilasokra és más, radikális szélsőjobboldali pártokra, jelöltekre szavaztak.

Jeszenszky Géza az 1944-es magyarországi deportálások 50. évfordulója alkalmából Budapesten rendezett nemzetközi tudományos konferencia megnyitóján hosszan beszélt a keleti fronton a 2. Magyar Hadsereg hősi halált halt honvédeiről, de egyetlen szót sem vesztegetett a jogfosztott, megalázott zsidó munkaszolgálatosokra. Tapssal fojtottuk belé a szót, Schmidt Mária őszinte felháborodására. A jobboldali publicisztikában közhelynek számít, hogy hazánk antikommunista keresztes hadjáratban vett részt 1941-től. Hogy az értelmetlen célokért, a rasszista, antiszemita náci Németország szövetségeseiként hajtották vágóhídra a magyar honvédeket és a munkaszolgálatosokat, erről például a Magyar Nemzetben szinte soha nem lehet olvasni. Nem hősi halottak voltak a II. világháborúban elesett honvédek, hanem áldozatok, akiket meg kell gyászolni, éppen úgy, mint a zsidó és nemzetiségi munkaszolgálatos halottakat. Nemeskürty István még a Kádár-rendszerben Rekviem egy hadseregért címen írt igen balos, marxizáló stílusú könyvet a 2. Magyar Hadseregről. Abban azt állította, hogy a baloldali munkásokat és parasztokat sorozták be ebbe a hadseregbe, és szándékosan küldték őket rossz felszereléssel a voronyezsi vágóhídra. Ez nem volt igaz, viszont Koltay Horthy-filmjének egyik fő "történész" szakértője Nemeskürty István volt.

Aki a filmben egyenesen Hunyadi János nádorhoz hasonlítja a kormányzót.

Schmidt Mária egyik "tudományos" előadásában kijelentette: a holokauszt a II. világháború jelentéktelen eseménye volt, egyetlen harcoló félnek sem állt szándékában sem a zsidók elpusztítása, sem megmentésük. Az antifasiszta koalíció vezető hatalmai valóban nem sokat törődtek a zsidókkal, igaz, keveset is tehettek volna megmentésük érdekében. Németország vezetői ezzel szemben legkésőbb 1941 őszén úgy döntöttek, hogy valamennyi európai zsidót lemészároltatják. Amikor Le Pen, a francia szélsőjobb vezetője nem a holokausztot, csak a gázkamrákat a II. világháború lényegtelen tényének ("point de detail") nevezte, országos felháborodás tört ki. Schmidt Máriát, az auschwitzi magyar barakkba tervezett forgatókönyvet, és elsősorban a Terror Házát maga Orbán Viktor többször védelmébe vette. Pedig itt tulajdonképpen történeti szakkérdésekről volt, van szó, amelyekhez a Fidesz vezére, saját megfogalmazása szerint képzettségét tekintve "jogászember", "botcsinálta jogász", nem ért.

Amikor 1992-1993-ban felmerült, hogy - úgymond engedve a Horthy-család kérésének - a kormányzó földi maradványait Kenderesen fogják örök nyugalomra helyezni, Schmidt Mária, a Bernben élő magyar származású történésszel, Gosztonyi Péterrel összefogva éjt-nappallá téve azon fáradozott, hogy bebizonyítsák: Horthy 1944. július 2-a előtt semmit sem tudott Auschwitzról, a nácik zsidópolitikájáról. Amikor pedig e jeles napon a kormányzó elé tették két auschwitzi fogoly beszámolóját, az úgynevezett Auschwitzi-jegyzőkönyveket, azonnal Budapestre rendelte az esztergomi páncélosokat, fegyveres erővel akadályozva meg a budapesti zsidók deportálását. Koszorús Ferenc ezredesnek, az esztergomi ezred vezérkari főnökének a Bajcsy-Zsilinszky Társaság már a 90-es évek elején emléktáblát avatott a Wesselényi utcában, mit sem törődve azzal, hogy ezt Koszorús a legkevésbé sem érdemelte meg. Nem kockáztatott semmit, Horthy parancsát hajtotta végre, nem a zsidókat jött védeni, hanem Horthy hatalmát, aki pár napig azt hitte, hogy régi szegedi "vitéze", Baky László belügyi államtitkár puccsot készít ellene, ezért vont össze a főváros környékén több ezer csendőrt. Mire Koszorús páncélosai beértek a belvárosba, a csendőrök, Horthy parancsának engedelmeskedve, már elvonultak Budapestről. Horthy csak július 6-án állította le a deportálásokat, miután már több mint négyszázhúszezer zsidót deportáltak az országból. A kormányzó 1942-től tudta, hogy havonta tízezrével, százezrével mészárolják le a nácik és szövetségeseik a zsidókat. Horthy 1944 nyarán attól is félt, hogy ha deportálják a budapesti zsidókat is, a fővárost szőnyegbombázni fogják az antifasiszta légierő gépei. Az egyre romló katonai helyzetben hatalmát, fővárosát védte, nem a maradék magyarországi zsidókat. Augusztus közepén Horthy engedélyt adott a deportálások folytatására. A vonatszerelvények augusztus 25-én indultak volna ismét Auschwitz felé, de két nappal korábban a Mihály királyhoz hű erők Bukarestben megdöntötték Ion Antonescu marsall uralmát, összeomlott a délkeleti német front. Ekkor állította le másodszor, a bukaresti események hatására Horthy a fővárosi zsidók deportálását. Koszorús emléktábláját idén július 7-én, úgymond a budapesti zsidók megmentésének napján ugyanaz a Bajcsy-Zsilinszky Társaság koszorúzta meg, amelynek fő történész "szakértője", Vígh Károly 2004-ben oly lankadatlanul küzdött azért, hogy Teleki Pál szobrát a budai Várban állítsák fel.

Horthynak még nincs köztéri szobra Magyarországon, az antiszemita, rasszista Teleki Pálnak, igaz, nem a fővárosban, de Balatonbogláron, van. Kis Jánossal szemben én úgy vélem, az antiszemita keresztény-nemzeti kurzus nem Bethlen István és Teleki Pál nevéhez köthető, hanem főleg és elsősorban Telekihez. Ő már első miniszterelnöksége idején, 1920-ban elfogadtatta a Nemzetgyűléssel az I. világháború utáni Európa első antiszemita törvényét, a zsidó vallásúak egyetemi továbbtanulását korlátozó numerus clausus (zárt szám) törvényt. Ő fogalmazta meg az úgynevezett II. zsidótörvény (1939. IV. tc.) indoklását, és előkészítette a III., fajvédelmi törvényt is (1941. XV. tc.). Nevéhez összesen 12 (tizenként) zsidótörvény fűződik. Ezeken kívül második miniszterelnöksége (1939. február 16-1941. április 3.) alatt aláírt még 52 antiszemita kormányrendeletet. Kormánya tagjai pedig további 56 jogfosztó, emberek tízezreit földönfutóvá tevő rendeletet adtak ki. Bethlen miniszterelnöksége idején, 1928-ban eltöröltette a numerus clausus törvény antiszemita passzusait, amely lépés ellen az akkor felsőházi tag Teleki virtigli antiszemita beszédben tiltakozott. Amikor 2006 tavaszán kiderült, hogy a numerus clausus törvény egyik szellemi

atyját, Prohászka Ottokár püspököt a Páva utcai holokauszt-kiállításon mint antiszemita főpapot mutatjuk be, igen magas katolikus egyházi körökből érkezett tiltakozás.

A jobboldali történészek közül Tőkéczki László, ha azt a szót hallja: holokauszt, azonnal ír egy cikket arról, hogy már megint leantiszemitázzák a magyar népet. Horthyt természetesen Tőkéczki is hős zsidómentőnek tartja, és szereti hangsúlyozni, hogy csak meg nem szállt országnak volt módja, lehetősége arra, hogy a II. világháború idején megvédje a náciktól zsidó állampolgárait. 1944-ben Magyarországról naponta tudtak két-öt szerelvényt indítani Auschwitzba. A megszállt Franciaországból 1942 nyarától, a szűkös vasúti kapacitás, és a helyi hatóságok egyre csekélyebb együttműködési hajlandósága miatt hetente indult egy-egy deportáltakat szállító vonat. Pétain marsall, államfő (ellentétben Horthy kormányzóval) nem egyezett bele a francia állampolgárságú zsidók deportálásába. A francia katolikus klérus vezetői is tiltakoztak a zsidók üldözése ellen (ellentétben Serédi Jusztinián hercegprímással). A deportálásokat Franciaországban (ellentétben Magyarországgal) a közvélemény egyre növekvő felháborodása kísérte. A nácik 77 320 francia(országi) zsidót gyilkoltak meg a holokauszt idején, itt a zsidók 75 százaléka túlélte a holokausztot (Magyarországon negyven százalék). Dánia is megszállt ország volt 1940-től. A dániai holokausztnak hatvan áldozata volt. 1943 őszén 7200 dán zsidót és 700 nem zsidó rokonukat juttattak át a dánok Svédországba, a dán zsidók 99 százaléka túlélte a holokausztot.

A rendszerváltás óta eltelt években a gimnáziumok többségében, még Fodor Gábor és Magyar Bálint oktatási minisztersége idején is Salamon Konrád tankönyvéből tanulták a diákok a XX. század történelmét. Salamon Konrád szerint legfőbb érték a NEMZETI EGYSÉG, ennek megteremtője az erőskezű vezető. Mint azt egyik könyvének előszavában leszögezte, Trianon nem (csak) azért következett be, mert az I. világháborúban hazánk a vesztesek oldalán állt, hanem azért, mert pártoskodtunk. Salamon határozottan antikommunista, de csak feltételesen demokrata. Számára csak akkor elfogadható egy demokrácia, ha az "nem fajul el", a pártok nem kezdenek egymással a hatalomért küzdeni. A nemzeti egység, mint azt Szabó Miklós megfogalmazta: háborús jelszó. Demokráciában természetes, hogy a pártok, eltérő érdekek, értékek képviselőiként, egymással a hatalomért harcolnak, vitáznak. Salamon Konrád, Koltay Horthy-filmjének egyik történész "szakértője", lelkes híve az olasz fasiszta diktátornak, Mussolininek is. A vezetőre pedig azért van szükség, mert szerinte az átlagember, a "tömegember" manipulálható, befolyásolható (sajtó, rádió, majd a tévé útján). Tehát vezetni, irányítani kell a helyes útra. Aki tankönyvben képes történelmet hamisítani, az könnyen áll Koltay Horthyt dicsőítő filmjének szolgálatába is. Kis János szerint: a jobboldal vezetőinek nagy a történelmi felelőssége. "Az ő feladatuk volna átvezetni választóikat a modern, alkotmányos demokráciával fenntartás nélkül azonosuló polgárok közösségébe"- fogalmazza meg, de természetesen ő is látja, hogy ennek éppen ellenkezőjét teszik.

1882-ben Ernst Renan francia nyelvész, történész egyik előadásában a nemzetet léleknek, szellemi princípiumnak nevezte. Szerinte a nemzet két dologból áll: "Az egyik a múlt emlékeinek gazdag közös tárháza. A másik a jelenbeli közmegegyezés az együttélés akarásáról." E közmegegyezés elérése érdekében a nemzet sok tagja hajlandó elfelejtkezni azokról a sérelmekről, igazságtalanságokról, amelyek egykor megosztották őket. Renan, aki egyébként a honpolgárságon nyugvó, liberális nemzetfelfogás képviselője volt, mégis azt mondta: a felejtés, sőt megkockáztatható, hogy a történelemhamisítás nélkülözhetetlen a nemzet megteremtéséhez. Nem gondolom, hogy Schmidt Mária, Tőkéczki László, Salamon Konrád és elvbarátaik tudják, hogy történelemhamisítók. Ők csak olyan múltat szeretnének alkotni, amelyre a jobboldali, antikommunista emberek nyugodtan lehetnek büszkék. Ha ezért el kell hallgatni bizonyos tényeket, meg kell másítani a múltat, akkor nincsenek gátlásaik. Az MSZP is nehezen birkózik múltjával, a Kádár-rendszerrel. Egyszerre szeretné Nagy Imrét és kivégeztetőjét, Kádár Jánost is tisztelni. Egyszerre vallja magát szociáldemokratának és a kommunista, terrorista Che Guevara hívének. A trianoni sérelmen borongó, Horthy és rendszere iránt nosztalgiákat tápláló, a holokausztot elfelejteni próbáló jobboldaliak kommunistáznak. Sok baloldali egy-egy árpádsávos zászló vagy az apró Magyar Gárda láttán megriadva fasisztázni kezd. Mit is várhatnánk tőlük, amikor az elvileg politikamentes Legfelsőbb Bíróság is törvényes, legitim rendszernek hiszi a náci kollaboráns Sztójay-

kormányt, és fegyveres, terrorista bűnözőnek minősíti a csendőrnyomozóival 1944 nyarán fegyveresen szembeszálló antifasiszta ellenálló Ságvári Endrét? De akkor mi, antikommunista és antifasiszta, liberális "belgák", hová álljunk?

Karsai László